

גד חרמוני, עורך דין צעיר, הלך בשדרה וחייך אל עצמו. הוא נזכר במעשה הקונדס שעולל לאחיו אמש...

נכון, אמנם, שלא היה כל כך יפה מצדו להזמין את איה הנחמדות לתי אטרון. הוא הפר בזה את ההסכם שבינו לבין אחיו, רמי, בנוגע לאותה רקדנית קטנה ומקסימה. אבל, בפוליטיקה כמו באהבה — כל האמצעים מקדשים את המטרה! ואיה היתה באמת כל כך נחמדה בנאיביות שבה, ואילו רק ידעה שרמי הוא — — —

השעה היתה מוקדמת, והרחוב המהמנים שנחפזו לעבודתם, גד חרמוני חצה את הרחוב ורצה להכנס למשרדו, אותה שעה ראה את מכונתו של מנהל הבנק מגיחה מן הסמטה ומתקרבת למקומו. מר שילוני היה אחד הלקוחות הרציניים ביותר שלו, ולכן חכה גד עד אשר תיעצר מכונתו, "הפלימוט" לידו, כדי שיוכל לפרוס בשלומו של מר שילוני.

למר שילוני היתה כרס כלל לא קטנה, אך בבוקר זה נראתה נפוחה כפלי ים, ופניו, שומו שמים, היו סמוקים וזועפים — ממש זועפה.

"שלום, מר שילוני", אמר לו גד. "שלום", ענה מנהל הבנק בנהמה נרגזת, ובאותו רגע ממש הרים את ידו בתנופה וקול טיפחה מצלצל עלה מלחיו של עורך הדין הצעיר, שעמד כפוף בחיך אדיב.

מר שילוני פתח במהירות את דלת המכונת, יצא בקפיצה, חבט בסגירה, והסתלק מן המקום עוד לפני שהספיק גד להתאושש. "השתגע?" הפליט גד, תוך כדי מישוש לחיו המסמיקה, ופנה לעלות במדרגות משרדו תוך הרגשה מדוכאה למדי.

המוזכרה, שכבר ישבה ליד שלחנה, לא קמה לקראתו, כדרכה, בעת כניסתו. גד קמט את מצחו והתקרב אליה. הוא הביט בה ואמר: "בקר טוב, גברת עדינה", תוך כדי אמירה זו נתקלו עיניו במבטה הזועף, והוא המשיך לשי אול, בסון מרוסק, "האם את מרגישה את עצמך שלא בטוב?"

"לא טוב?", ענתה העלמה ברוגז, "האם את זאת שואל אתה אותי?"

"אבל מה קרה?" התפלא מר חרימוני, והניח את ידו בתנועה אבהית על זרועה של גברת עדינה כדי להרגיעה. אך הניח את ידו על זרועה, וזנקה המזכירה ממקומה וכלי כל שהייה מיותרת העיפה את ידה לעבר לחיו האומללה של גד.

"תהא לך סטירה זו ללקח. וכעת יכול אתה לחפש לך מזכירה אחרת. אני הולכת", קראה, תפסה את ארנקיה, ורצה בחפזון לעבר הדלת מבלי לתת לגד שהות לתפוס את המתרחש.

בפה פעור הסתכל גד חרמוני לעבר הדלת שנטרקה כפצצה. אך לפני שעוד הספיק להתרכזו שמע צעדים כבדים במסדרון. לפתע עמד לפניו אדם מגושם בעל מבט רצחני. זה שוער הבית ובעל המזנון.

מוריה סימון סתירת הארץ התאישית

בפעם הראשונה בחייהם לא היו גד ורמי דומים. לחיו השמאלית של גד היתה תפוחה, ואלו אצל רמי היתה זאת הימנית...

למראה יצור זה נזכר גד כי רק אתמול נתן לו דמי שתיה הגונים. "הק" שב נא, ידידי", אמר גד, "מדוע זה אתה מסתכל בי במבט רצחני כזה?"

השוער המגושם חרק בשיניו והתיחיל צועד קדימה לעברו של גד, אשר מרוב פחד נסוג לאחוריו עד שנתקל בקיר. הוא רק ראה את העיניים הנוצצות בתוך הפנים המעוותים מחימה מתקרבות אליו.

"קאזאנובה שכמותך!" זעק השוער. הוא הפשיל את שרווליו, ובמבטו ריכז השטן, גד כבר התחיל להרהר בפוליסת ביטוח החיים שלו. "מה אתה חושב לך", צעק גד לעבר האיש בכלבול ותי מיהה כאחד.

"האם אמרת מקודם, על מדרגות הבית, לאשתי, מותק שלי, או לא?" נהם והאם צבטת אותה ב... או לא?" נהם הברנש.

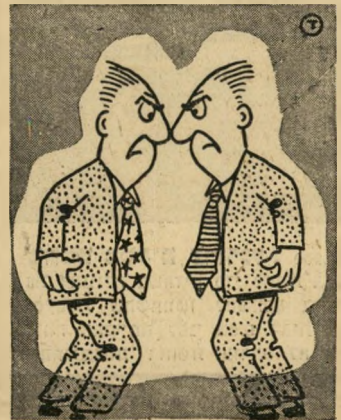
ואז הבין גד את המתרחש וניסה לחייך. "אני אסביר לך את הכל, ידידי", אמר בהרגשת הקלה, "הענין הוא כך: אחי — — —"

"אני מצפצף על אחיך", צעק השוער המגושם, "אתה, אתה... הוא הרים את ידו הענקית וחבט בה בסטירה הגונה על לחיו השמאלית של גד. עד שגד חישב לאבד את שווי משקלו, נשמעה סטירה לא פחות מצלצלת על לחיו הימנית. קח לך את זאת והיה לך הדבר ללקח למען תדע להזהר להבא, ולא — אעשה ממך קציצות!"

* * *

גד חרמוני פגש את רמי חרמוני, אחיו, בקומה הראשונה של בית מס' חרו. זה היה בשעת הצהריים. המוכר רות הסתכלו אחרי אחיו של מנהלן במבט מלא תשוקה.

"אני מוכרח לשוחח אתך" סגן גד דרך שיניו.

"חסוך נא לך את ההשוואות", הפסיקו גד, "הרי אחד משנינו, ורק אחד, צריך סוף סוף לזכות באיה, והיה מדובר בינינו שנה שינשק אותה הראשון הוא יזכה בה."

"אבל אתה, אתה הפרת את ההסכם, ועל ידי זה קבלת זכות עדיפה."

"ואתה, אתה, נשקת למזכירה שלי", הפסיק אותו גד.

התאומים רבו ביניהם עוד זמן מה, ואחר כך החליטו לברר את הענין עם איה, אחת לתמיד.

* * *

מהבמה נשמעה מוסיקה כשעברו השנים על פני סדרן תמיה, דרך המד-

רגות ומעברים לחדר מלא אבק, הואילו לחכות, אמר הסדרן, "הרקדנית איה נמצאת עדיין על הבמה". הסדרן הסתכל בתאומים במבט תוהה ומשתהה. היא הסתלק מן המקום נבוך במקצת.

הריב ביניהם נפסק על ידי חריקה דלת. כפתח הופיע אדם אליגנטי, בעל מבט זועף, שבדק את שני המבקרים במבט חודר.

"הרוצים אתם לשוחח עם הרקדנית איה? התעניין באדיבות.

"כן", אמר גד בחפזון, "אתה ודאי האימפרסור שלה, לא כן? ובכן הק" שב: איה ואני כמעט מאורשים. זה אחי, אבל איה אינה יכולה לסבול או תו. אני מעונין לדבר עם איה הראשון."

"או אא", הפליט האדם באדיבות.

"אחי, זה", הפסיקו רמי, "הגו רמי אי גדול. הענין הוא לגמרי הפוך. כבר לפני שבוע ימים לכשהבאתי את איה לדירתך מ... אתה מבין, ארוני, בין גינטלמנים מדובר — — —"

"אני מבין, אני מבין", חייך האדם הזר בחיך קפוא.

"הקשב אלי", אמר גד, וזרק ברמי מבט ארסי, "העובדה היא שאני הכרתי את הגברת איה הראשון, אנהנו רקדנו יחד ו... אתה מבין?"

"היא אוהבת אותי", הפסיקו רמי.

"את מי משניכם אוהבת הגברת איה באמת ובתמים?" שאל האדם הזר תוך השתתפות בצערם.

"אותי! אותי!" קראו האחים כמו מפה אחד.

האדם הזר קרא בקול מתכתי: "הרי שו נא לי להאמין לשניכם, רבותי, ובר תור אדם אדיב אני מוכרח להניח שאיש מכם לא שיקר לי, ובכן בבקשה..."

הוא פשק את זרועותיו, ובשתי כפות ידיו הענקיות הונחית בבת אחת מכה אחת על לחיו הימנית של רמי ועל לחיו השמאלית של גד.

האדם הזר כאילו נייער אבק בלתי נראה משרווליו והתקרב לעבר הדלת בלי כל הערה.

שני האחים שפשפו את הלחי והסי-הכלו אחריהם.

רמי קרא לעברו: "מנוול שכמותך!"

וגד חרחר בקול לא שלו: "באיזו רשות העזת?"

"באיזה רשות?" פנה הגבר האתלטי וצחק לעברם בלעג, "ברשותו של הבעל!"

בפעם הראשונה בחייהם לא היו גד ורמי דומים: לחיו השמאלית של גד היתה תפוחה, ואלו אצל רמי היתה זאת הימנית.